

ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ

E-mail: kmpzt@ukr.net

Число 19 (39)
жовтень
2018 р.

За вас правда, за вас слава і воля святая!

Газета ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство»

Ми тут: <http://www.kmpzt.org.ua> На фейсбуці — у групі "ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ ЄДНАННЯ"

КОЛЮЧИЙ ПЕРЕЛАЗ

"ПРОСПЕКТТРИКІВСЬКИЙ" РОЗПИС

КОЛЮЧИЙ ПЕРЕЛАЗ

Читайте на 4-й сторінці

Криворізькі депутати відстоюють найціннішу пам'ятку природи Криворіжжя

(текст виступу на криворізькому радіо в системі Суспільного телерадіомовлення України)

Далеко не кожен із нас замислюється над тим, що ми проживаємо в зоні Степу і в той же час не знаємо, яким він є. Людська діяльність впродовж останніх двох з половиною віків невідомо змінила довкілля. Лише відвідавши заповідні території, як наприклад, «Асканію-Нову», ми ніби побуваємо в іншому світі, який вражає розмаїттям видів рослин і тварин.

І сталося так, що невеличкий куточок цього світу зберігся в межах нашого міста на території балки Північної Червоної. Тут на п'ятидесятьох гектарах створено державний ландшафтний заказник з однойменною назвою. Такої кількості видів рослин і тварин, як є тут, більше не зустрінеш ніде на Криворіжжі.

Але цього року виникла реальна загроза втрати цього унікального об'єкту. Департамент екології та природних ресурсів Дніпропетровської обласної державної адміністрації, який покликав оберігати навколишнє природне середовище, надав ТОВ «Схід руд трейд» неправдиву інформацію про те, що ділянка, на якій товариство планує відкрити кар'єр, не входить до охоронних зон територій та об'єктів природно-заповідного фонду.

Громадськість на слуханні про плановану діяльність, що відбулося у липні поточного року, викрила цю фальсифікацію державного органу. Я особисто звернувся до міністра екології як центрального орга-

ну виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища, з проханням повідомити мені, у який спосіб Міністерство, згідно з норми Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища», здійснить перевірку зафіксованих нами правопорушень департаментом екології та природних ресурсів Дніпропетровської обласної державної адміністрації у сфері оцінки впливу на довкілля та які позови до суду чи подання до правоохоронних органів будуть надіслані з цього приводу. Міністр ганебно відмовчується, а вже ближчим часом Дніпропетровська обласна рада може прийняти рішення «Про погодження надання ТОВ «Кривбас Цемент Пром» спеціального дозволу на користування надрами з метою відкриття кар'єру. Враховуючи очевидну відсутність з боку Міністерства екології координації роботи спеціально уповноважених органів державного управління в галузі охорони навколишнього природного середовища та використання природних ресурсів, рівнозначну правому нігілізму, представники депутатського корпусу Криворіжжя прийняли рішення надіслати Президенту України звернення з тим, щоб він у межах своєї компетенції, вжив заходів, спрямованих на недопущення руйнації однієї з найцінніших пам'яток природи Криворіжжя - заказника загальнодержавного значення «Балка Північна Червона».

Микола КОРОБКО

112 років тому народився Іван БАГРЯНИЙ

2 жовтня 1906, року у місті Охтирка на Сумщині народився Іван Багрянний (справжнє ім'я Іван Павлович Лозов'ягин), поет, прозаїк, публіцист, політичний діяч.

У молоді роки вчителював (викладав малювання), обіймав низку посад в різних організаціях, працював на шахтах Донбасу. Писав вірші, здійснив поїздку по Україні. Деякий час навчався в Київському художньому інституті, який не закінчив через фінансову скруту та політичну неблагонадійність.

Входив до опозиційного літературного об'єднання «МАРС» («Майстерня революційного слова»), його твори нещадно критикувалися за принципову українську позицію. Віршована поема «Ave Maria» (1929) була заборонена цензурою, а історичний роман у віршах «Скелька» (1930) спричинив звинувачення «в проведенні контрреволюційної агітації». 16 квітня 1932-го заарештований. Провів 11 місяців в одиночній камері внутрішньої тюрми ГПУ, засуджений на три роки заслання на далекий Схід. За спробу втечі отримав новий термін (ще 3 роки).

Після повернення, 16 червня 1938-го заарештований вдруге – цього разу за участь у націоналістичній контрреволюційній організації. Обвинувальний вирок не підписав і після двох років в'язниці (83 дні провів у камері смертників) восени 1940-го через брак доказів був випущений на волю. Пережито описав в автобіографічному романі «Сад Гетсиманський» (1950) – творі, що на два десятиліття випередив знаменитий «Архіпелаг ГУ-ЛАГ» Олександра Солженіцина.

Під час німецько-радянської війни переїхав у Галичину, приєднався до українського підпілля. Працював у референтурі пропаганди, брав участь у створенні Української Головної Визвольної Ради, розробляв програмові документи. Написав романи «Тигролови» («Звіролови»), «Люба», поему «Гуляй-Поле».

В 1945-му емігрував до Німеччини. Його памфлет «Чому я не хочу вертатися до СРСР?» (1946) набув великого розголосу і став одним із тих документів, що змінили на Заході ставлення до проблеми «переміщених осіб». Редагував газету «Українські вісті», заснував Українську революційно-демократичну партію (1948), був головою виконавчого органу Української Національної Ради і заступником президента УНР. Виступав за консолідацію українського патріотичного руху.

Помер 25 серпня 1963-го в Новому Ульмі (Німеччина). Незадовго перед тим висувався на Нобелівську премію з літератури.

«Я повернуся до своєї Вітчизни з мільонами своїх братів і сестер, що перебувають тут в Європі і там по Сибірських концентратах, тоді, коли тоталітарна більшовицька система буде знесена так, як гітлерівська. Коли НКВД піде вслід за Гестапо, коли червоний російський фашизм щезне так, як щез фашизм німецький. Коли нам – Українському Народові – буде повернено право на свободу і незалежність в ім'я християнства і справедливості». - Іван Багрянний. «Чому я не хочу вертатися до СРСР?»

Український інститут національної пам'яті.
2 жовтня 2018 року

https://galinfo.com.ua/news/112_rokiv_tomu_narodyvsya_ivan_bagryanyy_296764.html

PS. ВІД РЕДАКЦІЇ: ми шануємо творчість цього великого українського письменника. А ще глибоко вдячні Фондації імені Івана БАГРЯНОГО в США і її керівникові Олексію КОНОВАЛУ за постійну популяризацію творів письменника і за допомогу та підтримку у справі виходу в світ нашої газети: єдиної незалежної україномовної в Кривому Розі.

ПЕРЕДПЛАТИТЬ ГАЗЕТУ, ЯКА ВАС ЗАХИЩАЄ!

Передплатіть нашу газету «Промінь Просвіти Є», газету, яка переймається питаннями розбудови Української держави на рівні області та Криворіжжя, а також – розбудови й організації системи самоврядування громад у регіоні. Наша позиція – діяти при цьому виключно на базі дотримання прав людини й послідовного виконання вимог, записаних у Конституції України.

Вся необхідна інформація для передплати цього громадсько-політичного видання патріотичного спрямування міститься в довіднику «Укрпошти» під назвою «Каталог місцевих видань України. Дніпропетровська область».

Зробити передплату можна в будь-якому відділенні «Укрпошти» на території Дніпропетровщини. Передплатний індекс газети 60093. А вартість передплати (включно з оплатою поштових послуг) складає: на 3 місяці – 16 гривень 78 копійок.

Громадянська трибуна

Колективізація і голодомор на Бориспільщині

(Закінчення. Початок у числі 17-му)

У цій невеселій розповіді про репресії проти Івана Сайка і його родини сфокусовано відображена злочинна політика Москви щодо України. З неї можна зробити принаймні два висновки. Терор окупаційної влади був спрямований проти всіх поколінь українців. Його жертвами ставали не тільки проголошені класовими ворогами дорослі, але також їхні діти, включно з немовлятами. По-друге, безбожна влада намагалася першочергово знищити три категорії нашого народу: вільних хліборобів - дбайливих і статечних господарів, національно-свідому інтелігенцію та авторитетних діячів церкви. Тобто, терористична політика окупаційного комуністичного режиму щодо України була спрямована проти найкращих представників нації - людей вільної праці, носіїв високого інтелекту, знань, культури і духовності.

І ще одне. На підставі аналізу всього прочитаного дійшов такого висновку. Влада тому в першу чергу розкуркулила і вислала на чужину найзаможніших селян, що панічно боялися їх. А вже всі самодостатні господарі були людьми впливовими й авторитетними серед земляків. Під час масової колективізації вони, завдяки організаторським здібностям, патріотизму й рішучості, могли ініціювати й очолити масові народні повстання. Крім того, демонстративними жорстокими розправами над «куркулями» окупанти намагалися залякати менш заможних селян і примусити їх «добровільно» здавати майно у колгоспи.

Наведу ще декілька інших прикладів звірств комуністів проти нашого народу в часи колективізації. **Донька хлібороба Пшеничного, орієнтовно 1905 р.н.** (на жаль, їхніх імен не пам'ятаю) із с. Іванків повідомила про такий випадок. «Під час розкуркулення нашої родини мені було шість років, тому пам'ятаю, як відбувалося пограбування невеликого батькового господарства. Ще раніше чула тривожні розмови тата і мами про якихось бандитів--«активістів» і «комуністів», які грабують іванківців через небажання людей вступати до колгоспу, знищують їхні господарства, забирають у селян все майно, а родини «куркулів» виселяють з їхніх будинків. Із власного невеликого життєвого досвіду знала, що на злі вчинки спроможні нечемні діти, бо серед них є багато дурнів. Вважала, що всі дорослі, як і мої батьки, люди розумні, тому завжди роблять одне одному тільки добро. Через те не дуже вірила всім отим страшним розповідям.

Аж ось одного осіннього дня 1932 року лиходії прийшли до нас. Багато що з побаченого і почутого 60 років тому вже стерлося з пам'яті. Крім того, коли грабіжники почали свою чорну справу, мама відвела нас, дітей, до сусідів. Проте я дуже добре пам'ятаю, як вони з криками і лайкою виводили з двору всю нашу худобу. Але один молодий кінь, який знав тільки господаря, не дозволяв підійти до себе чужим людям. Тому грабіжники, голосно лаючись, бігали за ним і били дрючками. Тікаючи від катів, кінь хотів перестрибнути через паркан і вибігти на вулицю. На жаль, тварина від переляку не розрахувала сил і напоролася грудьми на стовп - гострий, неначе кіл. Задніми ногами коник стояв на землі, а передні висіли на паркані. Конаючи у передсмертних муках, він махав головою і жалібно іржав від болю й безпорадності, немовби кликав господаря на допомогу. Побачивши улюбленого помічника покаліченим і закривавленим, тато гірко заплакав і підбіг до тварини, щоб визволити з біди. Але не міг нічим допомогти. Він бачив, як з великих очей тварини, яка важко стогнала від болю, котилися сльози. Жорстокі нелюди при цьому реготали, вишкіривши зуби, і замість допомоги всіляко ображали господаря. Через деякий час голова коня похилилася і він затих. Переконавшись, що тварина нежива, тато, протривавши і легко одягнений, пішов з дому в поле. Наступного ранку повернувся сивим і дуже постарілим. Щоб якось вижити, не зазнати ще страшнішої наруги від злочинної влади, моїм батькам довелося стати колгоспниками. Вони ніколи не могли

змиритися з пограбуванням нажитого важкою працею майна. Татове життя обірвалося восени 1941 року».

Якось до комісії надійшов лист з апарату ВР України, в якому нас просили розглянути **звернення жителя канадського міста Торонто Миколи Степаненка, 1926 р.н.**, до тодішнього Голови Верховної Ради І. Плюща. Пан Микола писав: «Наша працююча родина, яка складалася з шести душ, на початку 1930-х років проживала у с. Іванків Бориспільського р-ну. Батько Петро Степаненко (1902-1991р. р.) був не тільки дбайливим хліборобом, але й знавцем у селі столяром. Тому родина ніколи не бідувала. Мали добротну, покриту черепицею велику хату, господарські будівлі, столярню майстерню з верстатами та інструментами, весь сільськогосподарський реманент, крупорушку, вітряка, багато худоби: двоє коней, волів, корів, декілька овець і свиней, чимало домашньої птиці. А також пасіку. Весною, влітку й восени батько працював здебільшого в полі. Зимом - у клуні і в майстерні: виготовляв собі й односельцям вози, двері, вікна, столи, табуретки, ліжка, шафи, скрині, інші меблі і вулики. Мати виконувала всі хатні роботи, пекла дуже смачний хліб і пироги. У вільний час також ткала і вишивала. Знала дуже багато народних пісень. У будні наші батьки працювали від сходу до заходу сонця. В неділю і в дні великих свят завжди ходили до церкви. Нас, дітей, змалечку привчали до роботи. Пильнували, щоб ніхто ніколи не байдикував, не бешкетував. Власним прикладом вони виховували нас бути працюючими, ошадливими, чесними, слухняними і чемними. А також людяними, щедрими і доброзичливими.

Восени 1932 р. влада нас розкуркулила, брутально пограбувала все господарство, а родину вигнала напризволяще. Під загрозою арешту і заслання нам заборонили повертатися до рідної хати. Деякий час ми поневірялися у сусідів і родичів. Наша мама обробляла чужі городи за десяту частину врожаю. Після пограбування і вилучення всього майна, влада влаштувала розпродаж тих наших речей та одягу, яких не встигли розікрасти «активісти». Серед них був татів кожух. Оскільки наближалася зима і було вже холодно, тато дав одному добре знайомому і, як вважав, порядному чоловікові гроші, щоб той викупив і приніс йому нашого кожуха. Приятель пообіцяв виконати прохання. Але ніколи не віддав ні кожуха, ні грошей. Бо під впливом брехливої комуністичної пропаганди проинявся злим духом шахрайства і брехні.

Згодом тато, добрий столяр і тесляр, зумів влаштуватися на роботу до Київської меблевої фабрики. Завдяки хабару, даному міліції, його пропихали у столицю. Потім перевіз до Києва дружину й дітей. Уся наша велика родина декілька років проживала у кімнатці площею 12 квадратних метрів. Ми, діти, завжди спали на підлозі. Шкільні домашні завдання доводилося виконувати, сидячи під столом. Під час війни тато перевіз родину в Західну Україну. Він не хотів знову потрапити під грабіжницьку комуністичну владу, тому ми виїхали до Канади. Він і там заробляв на прожиття професією столяра».

Згодом Микола Степаненко разом із сином Ярославом двічі приїжджали в Україну. Ми зустрічалися і багато спілкувалися. Вони були дуже патріотичні, культурні й інтелігентні люди.

Житель с. Любарці Микола Пригода, орієнтовно 1918 р.н. (його родина не була розкуркулена), прочитавши у місцевій газеті мою публікацію про діяльність комісії і прохання звертатися до нас усім, хто зазнав репресій, прийшов поділитися спогадами про тогочасні події, свідком та учасником яких він був. Ось його розповідь.

«На початку 1930-х за порадою сусідів-вчителя я вступив у комсомол, а батько, щоб не зазнати репресій, добровільно віддав усе майно до колгоспу. Якогось дня восени 1932 р., біля школи до мене підійшов голова сільради і сказав: «Миколо, де ти був, коли ми розкуркулювали Гопкалів? Усі комсомольці, крім тебе, допомагали реквізувати майно в цих ворогів радянської влади, а ти, мабуть,

злякався. Дивись мені, щоб такого більш не було, бо виключимо з комсомолу за саботаж. А зараз іди до Гопкалів і вижени всіх із хати. І скажи, щоб ніколи не поверталися. Якщо не хочуть бути вислані в Сибір слідом за господарем». На моє запитання, як це зробити, голова сказав: «З комина їхньої хати йде дим. Отже вони незаконно повернулися і вярять їжу. Ти прийди до них, розбий горщика з їжею, залий вогонь у печі, завали комина і зруйнуй піч. І передай мій наказ - вимітатися геть із села. Зроби це якнайшвидше, щоб не бачили сторонні люди. Бо ще поб'ють тебе.» Довелося підкоритися, і я пішов виконувати комсомольське доручення.

Замість колись гарної, багаті садиби Гопкалів побачив руїни. З дахів хати та інших будівель була знята черепична покрівля і вони «світили ребрами». Зовнішні двері у хаті чомусь не було. Зайшовши в сіни, почув дитячі голоси: «Мамо, де наш тато? Мамо, коли прийде тато? Мамо, хочу їсти». У відповідь - тихий жіночий плач. Увійшовши без стуку в кімнату, я побачив картину, якої ніколи не забуду. Заплакана мати варила страву, а на печі лежали четверо маленьких дітей. Вони попідпирали голівки ручками й уважно, з цікавістю, дивилися на мене. У ту мить ці дітки нагадували мені ластів'ят, які визирають з гнізда, чекаючи принесеної батьками їжі.

– Чого прийшов? – тихо спитала молодичка, витираючи сльози.

– Маю виконати наказ голови: вигнати вас із хати і зруйнувати піч, – несміливо відповів я.

– Розбивай і руйнуй. Ваша проклята влада вже зруйнувала наше життя! Де мій чоловік, що з ним?

Я сказав, що про господаря нічого не знаю, але почекаю, поки вони зварять їжу, одягнуться і вийдуть з дому. Попередив, щоб не поверталися, якщо не хочуть бути висланими до Сибіру.

Тільки після того, як вони вийшли з двору і повільно, неначе сироти-жебраки, пішли вулицею (найменшу дитину згорьована мати пригорнула до грудей, старшеньку тримала за руку, двоє більших ішли самі), я виконав наказ голови. За це мене похвалили на комсомольських зборах і сказали, що як вірний учень Леніна-Сталіна я правильно розумію і реалізую політику комуністичної партії. Родини Гопкалів я більше ніколи не бачив.

На схилі віку дуже жалкую за скоєним. Адже був тоді молодим, неграмотним і одурманеним пропагандою. Зараз розумію: комуністи, коючи злочинну наругу над нашим народом, підло, як слухняне знаряддя, використовували легковірну молодь у своїх кривавих справах».

Від себе додаю: прізвище Гопкало дуже поширене в Любарцях. Очевидно, воно місцевого походження. У дівочтві його носила мати відомого політика – останнього генсека КПРС, першого й останнього президента СССР, лауреата Нобелівської премії Михайла Горбачова. Відомо, що родом вона з Полтавщини, а її чоловік Сергій Горбач, Михайлів батько, виходець із Чернігівщини. Велике село Любарці, як і вся нинішня Бориспільщина, до 1923 року входило до складу Полтавської губернії. Знаючи це, краєзнавці могли б глибше дослідити родовід великого українця Михайла Горбача (Горбачова), який, 6 років очолюючи СССР, дуже багато зробив для зруйнування Московської імперії зла.

Знаймо: непростими злочини лютих чужинців і їхніх місцевих холуїв – колабораціоністів, мерзенних зрадників-перевертнів проти мільйонів наших братів і сестер стали можливими через окупацію улюбленої Батьківщини зловорожою Московщиною і через відсутність вільної національної Української держави. Наш людський і патріотичний обов'язок – завжди пам'ятаючи про це, вшанувати жертв репресій і по-синівськи любити, берегти, захищати і зміцнювати Україну!

Анатолій КОВАЛЬЧУК,
у 1992-1996 р. р. відповідальний секретар Бориспільської районної комісії з питань поновлення прав реабілітованих, учасник боротьби за Незалежність України у 20-му столітті, кавалер ордена «За мужність» Ш ст.

У Криворізькому правозахисному

Наближається до завершення третій місяць від дня проведення 19 липня поточного року громадського слухання щодо звіту оцінки впливу на довкілля (ОВД) планованої діяльності ТОВ «Схід руд трейд» в Тернівському районі у місті на території заказника державного значення «Балка Північна Червона» з видобутку залізистих кварцитів для отримання залізовмісної добавки до цементу. Дніпропетровська обласна рада планує у ближчі дні розглянути і, можливо, схвалити рішення про надання відповідного дозволу на відкриття кар'єру. Наша громадська організація докладе максимум зусиль для захисту цього унікального за своїм біорізноманіттям заказника: представники організації взяли участь у громадському слуханні щодо звіту оцінки впливу на довкілля (ОВД) планованої діяльності ТОВ «Схід руд трейд», підготували і надіслали звернення до міністра екології та природних ресурсів України п. О. М СЕМЕРАКА, а також звернулися до криворізьких депутатів рад різних рівнів з пропозицією підтримати звернення до Президента України щодо вжиття заходів, спрямованих на недопущення руйнації однієї з найцінніших пам'яток природи Криворіжжя - заказника загальнодержавного значення «Балка Північна Червона».

27-28 вересня у Харкові в межах проекту «Гарантування дотримання прав людини при здійсненні правосуддя» Координатора проектів ОБСЄ в Україні спільно з Верховним Судом і ГО «Український інститут з прав людини» за фінансової підтримки Міністерства міжнародних справ Канади (Embassy of Canada in Ukraine) відбувся тренінг з актуальних питань захисту прав людини через призму Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (ЄКПЛ) та практики Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ). У тренінгу взяв участь голова ГО Микола КОРОБКО. Учасникам тренінгу вручені сертифікати про проходження навчання.

Не слід боятися свого, - Сергій ЖАДАН підтримав перейменування області на Січеславську

Відомий український поет, прозаїк, перекладач, громадський активіст Сергій Жадан підтримує перейменування Дніпропетровської області на Січеславську. Про це письменник повідомив кореспонденту «Дніпрограду». На думку Жадана українці мають пишатися своєю історією та прославляти її.

«Я сам народився в Луганській області, а працюю і живу в Харківській. Тому до Січеславської ніби стосунку не маю. Проте я тут часто буваю, тут мої друзі, і це - частина моєї Батьківщини. Я українець і маю право сказати свою думку. Мені здається, що перейменувати область на Січеславську видається чимось правильним і історично вмотивованим. Тому що ми маємо повертати собі своє. Не слід боятися самих себе. Тож Січеславській бути!», - вважає Жадан. Нагадаємо, 4 жовтня у Дніпрі виступив український панк-гурт «Жадан і Собаки». Музиканти презентували новий альбом «Мальви».

Дарина ТВАРА,
сайт «Дніпроград»,
9 жовтня 2018 року

ВІДЧУВАЮ, що прикросці, аналогічні назві цієї статті, доводиться пережити кожному, хто зіткнувся з роботою наших правоохоронних органів: національної поліції, прокуратури... Тож розповім вам, шановні читачі, про ці свої ходіння по муках.

26 липня 2017 року був пограбований гараж, що є частиною нашого з моїм молодшим сином будинку. При цьому із гаража були викрадені речі на загальну суму 26 тисяч 700 гривень; у тому числі моїх речей – на суму 11 тисяч гривень.

Крадені речі було вивезено за допомогою автомобіля «Газель» з державним номером реєстрації. Момент завантаження речей випадково, о третій годині ночі, бачив свідок, який живе на сусідній вулиці і який, оцінивши події підозрілими, записав номер авто та підтвердив потім у поліції цей факт, упізнав водія та висловив своє бажання й готовність упізнати іншого фігуранта справи.

ХОДІННЯ ПО МУКАХ

Таким чином слідству (за заявою мого сина від 26.07.2017 року) було повідомлено про факт практично розкритого злочину. Не зважаючи на це, слідство (старший лейтенант поліції Саксаганського району О.В. ПІЦЕЛЮК) почало з незвичного та дивного, на мій погляд, гальмування згаданої справи.

Невідомо, з чієї подачі водію був визначений статус безневинної та недоторканої особи, свого роду підприємця, який нібито просто надавав транспортні послуги замовнику. Уявіть собі надання транспортних послуг невідомим особам вночі для вивезення майна із невідомо чийогось двору!.. Водію не була висунена підозра, запобіжний захід та не був проведений відповідний допит, не арештоване знаряддя злочину - автомобіль, а просто взята пояснювальна записка, в якій він нічого не знає про замовника.

Більше двох місяців знадобилося мені на визнання мене потерпілим та для отримання доступу до матеріалів досудового розслідування. Із них мені стало відомо, що слідство не використовує навіть розкритих фактів (адже є ж свідок та факт викрадення речей, який підтверджується самим водієм!). Цитую суть його показань із пояснювальної записки (мовою оригіналу): «Мне позвонил Володя і попросил перевезти вещи. Володя проехался со мной по улице и указал, где останавливаться, попросил меня пойти с ним и помочь погрузить вещи». Оригінально, правда? Якщо знав, що це не офіційний замовник, згідно з договором, а просто подільник Володя, то хіба не відчував водій, що він іде на злочин? Але читаємо далі: «...Мы вернулись вдоль

улицы, где возле дерева, располженного возле забора больницы, лежали в подушке вещи...». Тож хіба не дивно, що вони не зупинили авто біля речей, а прийшли до них пішки? Хіба це не говорить про те, що той Володя і водій ідуть на злочин? Цитую далі: «...Все указанные вещи мы за два раза перенесли в Газель...». Зважте на те, що перенесли вдвох за два рази. А це, по-перше, фактичне зізнання в злочині, а по-друге, – це явна брехня, як і все інше: перенесли вдвох речі за два рази, які розмістилися у подушці (а це – бензопила, бензокосилка, намети, акваланг та інші речі, розміри яких чималі). Далі продовжуємо читати: «...Когда вышел сосед и спросил, что мы тут делаем, что я ответил, я не помню...». А сусід у своїх показаннях пише, що водій вибачився, бо вони заблукали. І далі просто суперфакт: «...В это время мой Володя поменял направление и пошел с вещами мимо Газели вдаль...». Бачите, він пішов

з переляку «вдаль»: «...Я сел к себе в «Газель» и поехал вслед за ним, метров за 20-30 он остановился, кинул вещи в машину и сел ко мне...». Помітили, як він прийшов із тієї «дали»? Ну, хіба не очевидна паніка злодіїв, яких застали, так би мовити, на гарячому? Це ж зрозуміло навіть дитині дошкільного віку, але – не слідком ПІЦЕЛЮКУ та його керівництву. Цитуємо далі: «Минут через 20 поехали на Восточный, где за мостом объездной дороги мы остановились в лесопосадке, где мы выгрузили указанное имущество и, получив от Владимира 500 гривен, я уехал к себе домой». Як кажуть в народі, – приїхали. Розумієте, люди добрі, по неадекватній і, перефразую, ідіотській логіці водія, виходить так, що невідомі особи приїхали вночі забрати речі, котрі їм не належать (бо це були мої з сином речі), щоб потім кинути їх у лісосмузі.

Можна зрозуміти ухилання від правдивих показань, в даному випадку, причетного до злочину водія, який до того ж, зі слів слідчого О.В. ПІЦЕЛЮКА, вже має судимість, бо він не викрив у попередній справі адреси та ім'я покупця крадених речей. У всій цій історії мені зрозуміло одне – водій з напарником вчинили злочин і намагаються замести сліди завдяки поліції.

На моє звернення від 29 травня 2018 року до начальника слідчого відділення поліції Саксаганського району В.В. ЦИМБАЛЕНКА мені була надана підготовлена О.В. ПІЦЕЛЮКОМ відповідь про те, що підстави для повідомлення про підозру особі водія на цей час недостатні.

Коли 20.07.2018 року я звернувся із заявою про

злочин до начальника поліції Саксаганського району С. ГРІДИНА (це майже через рік після крадіжки), відповіді я взагалі не отримав, бо слідчий О.В. ПІЦЕЛЮК, як з'ясувалося пізніше, переплутав адресу та взагалі нікуди не відправив цю відповідь. Це змусило мене 28.09.2018 року звернутися до міністра внутрішніх справ України А.Б. АВАКОВА. Крім того, 28.09.2018 року я повторно звернувся з письмовою заявою до прокурора місцевої прокуратури №3 Т.В. ЧЕБОТОВОЇ із заявою на бездіяльність поліції, але про це трохи згодом...

Я прийшов до прокуратури № 3 (що на Шкільній, 1-а) о 13-й годині. Черговий сказав, що зараз перерва на обід до 15-ї години. Ось, бачте, як довго обідають наші охоронці Закону! Просидів я на лавці у дворі будинку, повернувся до прокуратури за п'ятнадцять хвилин до третьої і попросив чергового пустити мене до туалету, бо де в нашому місті, в разі потреби, можна її задовольнити? Ні, цього, виявляється, не можна зробити, бо жоден керівний муж нашого величезного міста, не зважаючи на децентралізацію, не переймається великою проблемою міста: дуже малою кількістю туалетів. «Це службовий туалет – не положено», – як ножем відрізав охоронець. Мені вже 77 років, у мене хронічна сечокам'яна хвороба, свого часу я переніс операцію з видалення каменю із нирки, мені важко і просто не можна терпіти. Але те «не положено» і досі стукає мені в скронях. Питаю себе, ким «не положено»? І не знаходжу відповіді. Красива, нова, сучасна будівля, з блискучою кахлею та пластиком. Тож ким «не положено», якщо ця будівля створена, насамперед, – для народу і на народні гроші? Ці блюстители Закону відгородилися від простих людей, вони не пускають відвідувачів у свої шикарні кабінети. Відбувається це так: виходить відповідний клерк в маленьку забігайлівку біля охоронця і там вирішує ваші питання. І мимоволі спливають у пам'яті слова російського поета Миколи НЕКРАСОВА із вірша «Размышления у парадного подъезда», коли прості сивоголові селяни, мужики, прийшли з «прошенням» до генерал-губернатора. «Не положено», – сказав тоді «привратник». Цитую суть: «Но швейцар не пустил, скудной лопты не взял, и пошли они солнцем палимы», Повторяя, храни его Бог, разводя безнадежно руками. И куда я видет их мог, с непокрытыми шли головами».

Аналогічні відчуття розпачу, образи та розтоптаності гідності були на той час і у мене. І не тільки на той час. Скільки ще над нами будуть стояти ті, що кажуть нам – «не положено»? А, може, це ми самі винні, що вони стоять над нами? Пам'ятаймо про це, і скажемо їм «НІ» на наступних виборах.

З любов'ю до ВАС, люди, Валерій ДЕРКАЧ!

Українські журналісти не почувуються у безпеці

Вітчизняним журналістам завжди працювалося непросто. Періодично траплялися трагічні випадки загибелі журналістів, котрі викликали величезний суспільний резонанс і надовго ставали топ-темами у ЗМІ. Але минав час, і в пам'яті суспільства навіть ці трагедії майже забувалися. Звичайно, про страшну та досі загадкову загибель Георгія Гонгадзе пам'ятають добре. Але запитайте у знайомих та й самі порийтеся у власній пам'яті - чи пам'ятає хто (і що саме) про загибель львів'янина Мирона Ляховича, дончанина Александрова, киянина Вадима Бойка (народного депутата України), луганчанина Петра Шевченка (Біліводи), одесита Бориса Дерев'янка (Ясеня), киянки Мар'яни Чорної, Василя Сергієнка (Корсунь-Шевченківський, Черкащина), В'ячеслава Веремія та Ігоря Костенка, вбитих під час Революції Гідності, загиблих у зоні АТО Олега Задоянчука, Дмитра Лабуткіна, інших... Список журналістів, що загинули в Україні, чималий. Його відкриває Мирон Ляхович, що був убитий у 1991

році, а закриває Павло Шеремет, що загинув від вибухівки у 2016 році А між цими двома іменами у жалобній рамці десятки інших імен працівників ЗМІ, котрих нині пам'ятають хіба що лише вузьке коло близьких, родичів, колег та ще історики журналістики. Дуже хотілося б сподіватися, що на цьому трагічній мартиролог буде завершено, але...

Управління верховного комісара ООН із прав людини (УВКПЛ) оприлюднило звіт, котрий опубліковано в Україні наприкінці вересня нинішнього року. В цьому звіті констатується тенденція зростання кількості фізичних нападів на працівників засобів масової інформації в Україні та громадських активістів, а також інших інцидентів, які перешкоджали їхній законній професійній діяльності. Окрім кримінального аспекту, ці напади свідчать, за словами експертів ООН, про небезпечне звуження громадського простору. Що цікаво, під таким кутом зору злочини проти журналістів у нас не розглядають. Як бандитизм - розглядають. А ось до такої складної категорії, як громадський простір, не доходять. Відповідно, не йдеться і про його звуження. Тим більше, ніхто - ні влада, ні журналісти - не ставлять завдання громадський простір України розширювати. За рахунок підвищення рівня громадської безпеки для всіх. Зокрема, і журналістів. Що важливо зазначити, так це те, що УВКПЛ покладає на владу України відповідальність за більшість фактів «порушень та утисків прав людини, пов'язаних з такими свободами, як свобода думок і їх вільне вираження, свобода мирних зібрань і об'єднань, свобода релігії, а також право на захист від дискримінації та на рівний захист з боку закону».

Національна спілка журналістів України (НСЖУ) також давно б'є у дзвони, привертаючи увагу суспільства і влади

до такої тривожної тенденції. Ось і на початку жовтня НСЖУ повідомляє, що тільки у вересні цього року офіційно зафіксовано 7 нападів на журналістів в Україні. Звертаю увагу читачів, на слова «офіційно зафіксовано». Бо така фіксація відбувається тоді, коли офіційно звертаєшся до поліції і поліція згоджується інформацію про напад занести до відповідного реєстру - ЄРДР (Єдиний реєстр досудового розслідування). А погоджується вона на це не завжди. Наприклад, на початку року на мене було здійснено напад і мене вдарили ножем. Я був у товстій теплій куртці, тому ніж увійшов у тіло тільки на декілька міліметрів. Але увійшов. Що і підтвердив лікар «Швидкої допомоги», який приїхав на мій виклик. Приїхала і поліція. Навіть 2 екіпажі. Подивилися, розпитали, склали акт, взяли від мене заяву про напад. Але, як пізніше виявилось, до ЄРДР цей випадок не внесли, хоча всі підстави для цього були. І жодних слідчих дій не проводили. Що й унеможливило будь-яке моє звернення до суду про початок досудового розслідування. НСЖУ теж не раз зверталася до правоохоронних органів із проханням розслідувати напади на журналістів. Але належної реакції не дочекалася. Та й до влади, загалом, накопичилося чимало питань. Тому 25 вересня цього року НСЖУ провела прес-конференцію під назвою «Уряд має стати на захист преси України!». Та належного відгуку від урядовців журналісти не отримали. Але вони рук не опускають. Голова НСЖУ Сергій Томіленко обурюється: «На фоні системної безкарності в суспільстві шириться небезпечний прецедент поведінки - з кулаками кидатися на «незручних» журналістів. І що, взагалі, обурливе і такого в Україні ніколи не було - масово застосовується сила проти журналісток!». Для систематичної фіксації злочинів проти свободи

засновано «Індекс фізичної безпеки журналістів» - щомісячний моніторинг фактів фізичної агресії щодо журналістів і медіа України. Цей Індекс фізичної безпеки журналістів України укладається Національною спілкою журналістів України спільно з партнерами: ГО «Інформаційна безпека», ГО «Платформа прав людини», Академією української преси та Інститутом розвитку регіональної преси.

Журналісти продовжують боротися за свої права і вимагають від влади та правоохоронних органів дотримуватися вимог законодавства, яке в усьому цивілізованому світі захищає права журналістів і свободу слова як одну з найважливіших свобод людини. Проте, погіршення кримінальної ситуації в цілому по країні, свавілля та безкарність місцевих «князьків» і мафіозно-кримінальних угруповань робить професію журналіста в Україні все ще однією з найнебезпечніших. На жаль, це є світовою тенденцією. У 2016 році, коли загинув Павло Шеремет, поки що останній журналіст, який є у списку загиблих журналістів України, у світі загинули ще 92 журналісти. І, тим не менше, професія журналіста залишається дуже популярною.

Я викладаю молодим журналістам і з року в рік бачу, як збільшується кількість випускників шкіл, які йдуть у журналістику. Цього року в аудиторії сидять більше, ніж дві сотні першокурсників, котрі вивчають журналістику і піар. І вивчають з величезним ентузіазмом. Отож, за долю журналістики в Україні можна бути спокійним. А ось за безпеку журналістів - молодих і досвідчених - на жаль, не дуже. В безпеці ми поки що не відчуваємося. Принаймні, на 100 відсотків.

Віктор РИБАЧЕНКО, «Час і Події», 4 жовтня 2018 року. На світлинці: Віктор РИБАЧЕНКО

Сторінка КОДАЮЧИЙ ПЕРЕДАВАЗ сатири й гумору

«ПРОСПЕКТРИКІВСЬКИЙ» РОЗПИС

Хто сказав, що життя – коротке? Неправда, воно насправді – довге-предовге: як сам Кривий Ріг. Тож недаремно тут до певної міри брудними вулицями курсують автобуси, тролейбуси, трамваї (у тому числі є й траса швидкісної, з підземкою), пасажери яких слухняно не звертають уваги на всілякого роду негаразди. Бо вони – багаті мріями про благополучне й чисте-чисте (як небо сонячного дня) завтра. До того ж – це місто повної свободи. Зокрема, – слова. Тому вже кілька років поспіль ніхто особливо не дивувався, що під час російсько-української війни місто було повне оголошень про поїздки аж до самого ворожого гнізда: до Москви. А тепер ось навіть дуже близький родич міського мера в чині народного депутата спокійно красується на численних билбордах із невимовно надихаючим написом: «Мы победим!». До того ж, попри безперервну агітацію посадовців десь із далекого центру, російська мова тут нікуди не зникає, а спокійно собі розвивається й навіть, можна сказати, панує над державною українською. Це, зокрема, яскраво демонструють численні рекламні (та інші) вивіски й крупні написи. Як, наприклад, ось цей **(на світліні на 4-й сторінці)** про новий телеканал, який дуже-дуже активно діє-інформує.

Та й справа, врешті, не в мові, а в сенсі життя. Саме воно ніс – в центрі уваги криворіжців, які вирішили за його тривалістю перегнати всілякі там США-ЯПОНІЮ-ЄВРОПУ і вийти на перше місце в світі! Тому досить часто тут можна зустріти написи на автобусах

«місто довжиною в життя». А якщо глибше взяти, то тепер уже не в надрах шахтних горизонтів, а в хитросплетінні вулиць, в назвах зупинок і на високих пам'ятниках та копрах народжується нова культура! Через це тут вдень можна побачити червону зірку на копрі, а вночі (на височенній висоті) – немовби палаючий хрест. Бо життя – це як проспект у спектрі різного розмаїття кольорів-назв-подій, малюнок яких вільно лягає на вдячні серця криворіжців, а тому ті пил і бруд, що вилітають із труб, сприймаються, швидше, як щось таке химерне, потойбічне: ніби якась маячня, а не реальність. Все це разом і є «ПРОСПЕКТРИКІВСЬКИЙ» РОЗПИС, який згодом (криворіжці в цьому впевнені) набуде більшого розголосу й популярності, ніж уже відомий петриківський.

Справа в тому, що криворізькими вулицями (попри той пил, бруд і криві розбиті тротуари під ногами) можна ще вільно ходити без протигазів. А якщо хтось і впаде, коли перечепиться на численних неосвітлених ділянках свого маршруту ближче до околиць, то в місцевих лікарнях швидко поставлять на ноги й хутенько виставлять за двері, щоб не залежувався, бо життя – це рух. Зокрема, виразником цієї культури є й написи на зупинках, які вражають своїм розмаїттям та творчими знахідками **(на світліні на 1-й сторінці)**. І не треба тут нікому протестувати бо ж, зрозуміло: все якось саме собою «образується». А якщо не вийде, то рідна місцева влада сама все «дообразує».

Іван БІЛОХРЕСТ

СЛОВНИЧОК-ІЖАЧОК

АМБАР – склад для зберігання спиртних напоїв разом із закускою.

ВІРУС – руйнівник віри в успіх.

ГРАТИ – мовчазні свідки нерівного змагання за вихід на волю.

ДУШ – кімнатний дощ як подарунок душі людини для її тіла.

ЗМІЄЛОВ – приборкувач свободи слова.

КОМІСІЯ – разом з пані у одній компанії.

КОМПРОМІС – спосіб залишитись дівчиною і одночасно стати жінкою.

КОРОНАЦІЯ – умовно захисний покрив для нації у вигляді проведення обряду

з клятвою, яку виголошує призначений нею черговий захисник.

МЕТЕЛИК – двірник, що літає над подвір'ям.

ПОЛІТИКА – пекельна тінь польоту світлої мрії.

ПРОВІЗІЯ – зізнання громадянина в контрабанді різного роду продуктами

САМОКАТ – той, що не зупиняється ні перед чим, навіть – перед собою і своїм життям..

СУДАК – той, що почуває себе під час судових засідань так, як риба у воді.

ЯЙЦЕ – точка зору пихатого на навколишній світ.

Кривий РОГАЛИК

ЦЕ СТАЛОСЯ зовсім недавно, у вересні. Коли повідмикали геть всі телеканали з аналоговим сигналом, крім одного: «UA Перший». Тож по ньому, по тому телеканалу, я й побачив сюжет про гроші прямо у дітей під ногами (а таке сталося в одній зі шкіл Кривого Рогу). Ось тоді я й зрозумів, чому його не вимкнули. Бо він – найсміливіший. Як і місцева наша влада, криворізька, яка дозволила у школі таке утнути: викласти п'ятикопійчаними монетами підлогу в класі!

Спитаєте, а в чому ж тут штука, щоб їх сміливими вважати? А в тому, шановні, що на тих

діні робити після роботи? Правильно – знову пити. А тепер – увага! – За ціною приблизно тієї кількості пляшок можна купити спеціальний приймач, ТБ-тюнер. Так от коли його потім під'єднати до телевізора (якщо той у вас, звичайно, не з часів ще ХРУЩОВА-БРЕЖНЕВА!), то ви зможете побачити багато телепрограм, причому – у цифровій (високій) якості. Про таке під'єднання багато разів уже по телевізору показували, коли ото бабуся сама все хутенько з'єднала-під'єднала, а її (дорослий вже) онук тільки очі витріщив і здивовано вимовив: «Ба!..».

продемонстрували свою ту радість, свій кайф. – Бо такі світові вимоги, такі журналістські стандарти.

НЕ «ДІТИ» ЛЕЙТЕНАНТА ШМІДТА, А БЛИЖЧІ НАМ

А ті, що підтримують такий «Гербокайф», є його справжніми дітьми (а не удаваними, як в історії з «нащадками» лейтенанта ШМІДТА). Не чули про таку історію? Та вона ж – із добре відомих творів ще російських радянських письменників ІЛЬФА і ПЕТРОВА «Дванадцять стільців і «Золоте теля». Там головний герой – Остап БЕНДЕР із когорти так званих «дітей» лейтенанта ШМІДТА? Чому –

ДІТИ «ГЕРБОКАЙФА»

(ФЕЙЛЕТОН ПРО ТЕЛЕЗВЕРШЕННЯ)

монетах – зображення тризуба. А це ж – символ Української держави: герб. – Та ще під час війни! Якби таке утнули в Радянському Союзі, коли правив диктатор СТАЛІН під час війни з диктатором ГІТЛЕРОМ (або й сьогодні десь, наприклад, у Китаї, – з тамтешнім таким символом), то можна було б чекати від влади найлютішої розправи. Але у нас тут – не якась там диктатура, а справжня (показова!) демократія: повна розгуляй-воля! Так, бо гуляють всі, як хочуть: і влада, і народ. А тому вже наприкінці вересня, 25-го, відімкнули в системі аналогового і цей телеканал-сміливець. І тепер на екранах багатьох українців – порожньо.

НЕ «ГЕРБАЛАЙФ», А «ГЕРБОКАЙФ»

То що ж, питаєте, робити в такій ситуації? Пити горілку з горя, чи що? Не раджу, бо за новими цінами то буде надто дорого. А тому я вам відповідально відповідаю на це запитання: треба худнути. Тільки не подумайте, що я збираюся рекламувати «Гербалайф», добре відомий уже нам препарат, який, кажуть, сприяє у справі схуднення, бо шар жиру на животі тоншає. Ні, я – зовсім про інше. І якщо хтось і досі ніяк не второпає, до чого тут взагалі телебачення і як воно може поєднуватися з процесом схуднення (та ще – без реклами!), то я спочатку співставлю дещо з чимось. А якщо точніше – процес вживання алкоголю разом зі всіма можливими наслідками з процесом пізнання навколишнього та вашого внутрішнього світів шляхом перегляду суспільно корисних телепрограм. Дійшло, до чого я веду? Чи, можливо, знову не зрозуміли, що тут і до чого? Ні? Ну, добре, тоді поясню дещо детальніше...

Уявіть, що ви купили за нинішніми цінами десь п'ять-шість пляшок оковиттої – і вам вдалося розтягнути її вживання в такій кількості аж на цілий тиждень! Але ж це не означає, що всі інші три тижні ви, так би мовити, запустете: не будете майже місяць вживати того напою, так? Бо коли екран – порожній, то що залишається лю-

Знову питаєте, при чому тут схуднення? Та при тому, дороженькі мої колеги-телеглядачі, що після того сюжету про гроші під ногами (та й не тільки) вам, я так розумію, тепер хочеться постійно дивитися лише один той канал-сміливець: «UA Перший». А значить – маєте, так би мовити можливість схуднути на емоції з орієнтацією на те, щоб більше ваш мозок напружувався й працював, щоб ви більше розвивалися, а не перемикали канали в пошуку різних задоволень, ніби якась брудна двонога істота. Щоб прагнули стати Людиною: з великої літери! Ну, з великої, зрозуміло, – це в перспективі. Це коли ви на тому телеканалі постійно будете дивитися документальні фільми про звірів, про рослини, про різні народи (іноді – й про українців), закордонні художні фільми (а іноді – й українські), а особливо – новини (коли на екрані здавичай на повний зріст стоїть дама з папочкою в руках, тримаючи її десь на рівні талії, і абсолютно без емоцій, рівним-рівним голосом, розповідає про новини з цілого світу, в тому числі, – і з України). Без емоцій – це такі стандарти (світові!), щоб не показували журналісти і вся телередакція, на чиему боці вони стоять: на нашому чи на чиемусь іншому.

Зрозуміли тепер, що мова йде не про «Гербалайф», а схуднення – то просто для порівняння? Якщо ні, то я вам зараз допоможу запам'ятати.

Згадайте той сюжет зі школи... Ну, про наш герб на монетах. Згадали? Там же видно було, що цілу ту телередакцію і їхніх журналістів з телеоператорами аж розпирає від радощів за свій герб на ґрунті майбутнього достатку для всієї України! Бо вони на тій основі, на тому ґрунті, на тій підлозі в класі високо піднесли значення символу нашої держави! Вони аж «балдіють», аж кайфують від цього, бо діти – це ж наше майбутнє, як відомо. Тому все це разом – що? Знову те саме «ні»? Тоді сам скажу. Ось воно, це слово, яке все пояснює: «Гербокайф»! І запам'ятовується легко після того порівняння, і зрозуміло, чому журналісти не

«так званих». Та з тієї причини, що найголовнішим для нього був пошук грошей, які він також випрошував у чиновників, видаючи себе за сина згаданого вище революціонера. Звичайно ж, за часів «совка» він був негативним персонажем. Але ж сьогодні, шановні, надворі вже капіталізм! А значить найголовніше тепер – гроші, капітал, а не всілякі там високі розмови й закличні гасла про «світле майбутнє», як це було за часів «совка». Тож і виходить, що Остап БЕНДЕР, говорючи мовою цих творів, – «наш друг, товариш і брат». Головна ж ідея того вересневого сюжету на телеканалі «UA Перший» про викладену нашими національними монетами підлогу в класі однієї з криворізьких шкіл – це якраз і є образ найнижчого (майже на колінах!) прохання до держави дати грошей на розвиток багатостраждального в нашій країні суспільного мовлення. Приблизно ось так (якщо у віршах):

– Подай, державо, п'ятака, Бо доля «Першого» – важка!

Але ж – не дають стільки, скільки вони вимагають!.. І я відчуваю, що у керівництва того телеканалу вже й терпечь ось-ось урветься. То що ж їм тепер робити? Можливо, – повдгати вишиванки на голі тіла та вийти на широкі майдани і таким чином, із благальною простягнутими руками, просити грошей на розвиток цієї вкрай важливої справи? Ні, звичайно, на таку крайню міру вони не підуть. Та й прохолодно вже, не літо. А тому вони й зашифрували своє прохання у вигляді того сюжету з класною підлогою, викладеною п'ятикопійчаними монетами. І насправді це – не такий собі рядовий сюжет, а вистраждане телезвершення з думою про наше, українське, майбутнє, коли незабаром (уже сьогоднішній) Остап БЕНДЕР сміливо й повністю безкарно крокуватиме зі своїми креативними ідеями українськими вулицями й проспектами під схвальні вигук багаточисленних українців:

Слава Остапу БЕНДЕРУ!

«UA Першому» слава!
Сергій ТИХОСЛІВ,
пенсіонер, м. Кривий Ріг